

Sygn. akt II Cz 398/15

POSTANOWIENIE

dnia 22 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski (spr.)

Sędziowie: SO Piotr Starosta

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa

Powiatu (...) – Powiatowego (...)

przeciwko

D. B., H. B., I. Ł. i K. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego K. K. na punkt 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią z dnia 10 lutego 2015 r. w sprawie V Nc 241/14 – w części odrzucającej sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2014 r. tj. w punkcie drugim

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. zasądzić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią na rzecz adwokata M. W., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w N., kwotę 1.476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu K. K. z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Sygn. akt II Cz 398/15

UZASADNIENIE

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Szubinie V Zamiejscowym Wydziale Cywilnym w Nakle nad Notecią w sprawie z powództwa Powiatu (...) – Powiatowego (...) w dniu 24 kwietnia 2014 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko K. K., A. B., D. B. i I. Ł.. Z uwagi na fakt, iż K. K. nie złożył sprzeciwu od nakazu, który został mu doręczony w dniu 14 maja 2014 r. (przesyłkę odebrał dorosły domownik), orzeczenie uprawomocniło się wobec niego w dniu 28 maja 2014 r.

Po doręczeniu mu postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu od nakazu złożonego przez D. B., co miało miejsce w dniu 20 października 2014 r., pozwany K. K. pismem z dnia 29 października 2014 r. wniósł o przywrócenie mu terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, który dołączył do tego wniosku. W uzasadnieniu wskazał, że nakaz odebrała jego matka nie powiadamiając go o tym, gdyż tego samego dnia wyjechała do Irlandii. Zawiadomiła go o nakazie dopiero po powrocie, czyli w październiku 2014 r.

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Nakle nad Notecią oddalił wniosek pozwanego K. K. w przedmiocie przywrócenia terminu do złożenia sprzeciwu (punkt 1) oraz odrzucił jego sprzeciw (punkt 2).

Sąd na podstawie wyjaśnień pozwanego i świadka ustalił w sprawie, że nakaz odebrała matka pozwanego A. K., która nie przekazała mu orzeczenia uznając, że jej syn nie jest zobowiązany do zapłaty w pierwszej kolejności, skoro było jeszcze trzech innych żyrantów i jeszcze tego samego dnia wyjechała do Irlandii. Po powrocie do kraju, tj. po 2 października 2014 r. poinformowała syna o nakazie, najpierw udając się do Urzędu (...) a potem z nim do Sądu, gdzie została pouczona o możliwości złożenia wniosku o przywrócenie terminu.

Sąd wskazał, że działanie matki pozwanego i samego pozwanego nie uwalniają go od winy w niezachowaniu terminu. A. K. nie dochowała bowiem należytej staranności nie przekazując synowi korespondencji. Fakt wyjazdu w dniu doręczenia nie mógł stanowić okoliczności wyłączającej winę w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c. Nie było żadnych przeszkód natury obiektywnej, aby przekazać korespondencję pozwanemu. A. K. mogła przecież zostawić przesyłkę w widocznym miejscu i poinformować o niej telefonicznie pozwanego.

Nadto Sąd podkreślił, że skoro pozwany w dniu 20 października 2014 r. otrzymał postanowienie dotyczące innego pozwanego w sprawie, to choćby z tego powodu powinien zainteresować się treścią nakazu i niezwłocznie wnieść o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu (art. 169 § 1 k.p.c.). Tymczasem jednak pozwany z wnioskiem takim wystąpił dopiero w dniu 29 października 2014 r. Ani pozwany, ani te jego matka, która wróciła do kraju w dniu 2 października 2014 r., nie potrafili logicznie wyjaśnić dlaczego dopiero 29 października 2014 przedmiotowy wniosek został złożony w Sądzie.

Z tych względów Sąd oddalił wniosek i przywrócenie terminu i na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. odrzucił sprzeciw, jako złożony po terminie.

Zażalenie na postanowienie złożył pozwany K. K. domagając się jego zmiany poprzez „uchylenie postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu i przywrócenie terminu do jego złożenia”. Nadto wniósł on o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. Pozwany zarzucił Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że pozwany z własnej winy uchybił terminowi do wniesienia w sprawie sprzeciwu od nakazu zapłaty podczas gdy było to wynikiem działań jego matki, co ostatecznie doprowadziło do odrzucenia sprzeciwu jako wniesionego po terminie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Zażalenie nie jest zasadne. Prawdłowo Sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw do tego, aby przywrócić pozwanemu termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 24 kwietnia 2014 r., co skutkowało odrzuceniem tego sprzeciwu na podstawie art. 504 § 1 k.p.c.

Niezależnie od oceny zachowania pozwanego przez pryzmat postępowania jego matki, która jako domownik odebrała korespondencję zawierającą nakaz zapłaty (art. 138 § 1 k.p.c.), która nie wykracza poza granice zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c., wskazać należy, że w zażaleniu pozwany przyznał, iż o wydaniu wobec niego nakazu zapłaty uzyskał wiedzę w dniu otrzymania postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu pozwanej D. B., tj. 20 października 2014 r. Zatem najpóźniej tego dnia ustała przyczyna uchybienia terminu w rozumieniu art. 169 § 1 k.p.c. Pozwany powinien wobec tego w ciągu tygodnia od tej chwili wnieść pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej. Jednakże pismo takie, wraz ze sprzeciwem, skierował do Sądu dopiero 29 października 2014 r., zatem po upływie terminu ustawowego przewidzianego w powyższym przepisie, który nie może być przedłużany ani skracany. Fakt, iż pozwany nie posiada wiedzy prawniczej nie może stanowić okoliczności usprawiedliwiającej niezachowanie tego terminu, tym bardziej, że z jego zeznań wyraźnie wynika, że zbagatelizował przesyłkę sądową otrzymaną w dniu 20 października 2014 r. nie wykazując nią zainteresowania. Brak podstawowej dbałości o własne sprawy nie może być w takich okolicznościach honorowany przywróceniem terminu.

W konsekwencji powyższego Sąd Rejonowy zasadnie stwierdził, że pozwany z przyczyn leżących po jego stronie nie złożył wniosku z art. 168 § 1 k.p.c. w wymaganym do tego terminie, co skutkowało tylko i wyłącznie odrzuceniem sprzeciwu od nakazu zapłaty z powodu jego nieterminowego wniesienia (art. 504 § 1 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanego K. K. (na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.). Jednocześnie Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią na rzecz adwokata M. W. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w N. kwotę 1.476 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu K. K. z urzędu (na mocy § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).